

Läs ett utdrag ur Simon Kernicks nya roman

EN BRA DAG ATT DÖ

FÖRE

RICHARD BLACKLIP ville döda någon.

Innan han lämnade England hade han fått veta att mannen som nu satt mittemot honom vid bordet kunde ta hand om de nödvändiga arrangemangen. Mr Kane var tydligen en man som fixade den sortens saker, och i den skitiga, fattiga, billiga jättestaden Manila där nästan vad som helst gick att köpa och sälja om priset var det rätta hade han tillgång till ett aldrig sinande lager av offer. Nu handlade det bara om att komma överens om vilket pris som var det rätta.

Mötet hade arrangerats en timme tidigare genom ett samtal till Kanes mobiltelefon, men nu när hans gäst hade kommit till hotellrummet började Blacklip tveka angående hela projektet. Inte för att han inte ville genomföra själva handlingen (sanningen var dock den att det inte var första gången för honom), utan för att han var alldeles ensam i en främmande stad tusentals mil hemifrån och det kändes osäkert att diskutera sina mest intima tankar och hemligheter med någon han just träffat. Kane ansågs vara pålitlig, men tänk om han inte var det? Tänk om han var en lurendrejure? Eller än värre, tänk om han arbetade för polisen och kommit för att lura honom i en fälla? Blacklip insåg att han var paranoid, men det hindrade inte att hans farhågor kunde vara berättigade.

”Är allt som det ska?” Kanes röst var stadig och kontrollerad, avsedd att lugna.

Och det fungerade. Blacklip log och torkade svetten ur pannan med en näsduk. ”Det är ingen fara”, svarade han med en röst som lät tillkämpat munter även i hans egna öron. ”Det är bara värmen. Jag är inte van vid att det är så här varmt.”

Det var kvävande hett i rummet. Han hade bytt till tunnare kläder och satt takfläkten på max, till och med dragit ner persiennerna för att stänga ute den brännande solen, men ingenting hjälpte. Han var medveten om fukten i sina armhålor och önskade att han tagit ett rum med luftkonditionering. Fast han sparade förstås sina pengar till viktigare saker.

Kane sa någonting om att västerlänningar brukade vänja sig vid värmen när de hade varit i Filippinerna ett tag, men Blacklip hörde inte på. Han hade fullt upp med att studera sin gäst utan att det skulle märkas, något han var bättre på än de flesta andra. Han var van vid diskret observation.

Kane var yngre än han hade väntat sig, förmodligen inte mer än fyrtio, och ledigt klädd i jeans och en tunn sommarjacka utanpå en bomullsskjorta. Han var mycket längre än Blacklip och slankare byggd. Den solbrända huden och hans utmejslade drag tydde på att han var vältränad och tillbringade mycket tid utomhus. Hans hår och vältrimmade skägg var solblekta och hade bara antydning till grått i sig. Vissa skulle nog anse att han såg bra ut, även om ögonen var smala och satt lite väl tätt.

En svettpärla rann ner från Kanes hårfäste och närmade sig hastigt ena ögonbrynet. Han svepte bort den med en nonchalant gest. Om den fuktiga luften i rummet besvärade honom så visade han det inte. Han slutade prata om vädret och såg Blacklip i ögonen. Han verkade redo att börja prata affärer.

Nu gällde det. Sanningens ögonblick.

Blacklip tog ett djupt andetag, medveten om att han var på väg att ta en enorm risk men lika medveten om den ljuva vinst som hägrade. Den njutning han skulle få ut av det. Jakten. Akten. Dödandet.

”Ni vet vad jag vill ha”, sa han till sist. ”Kan ni skaffa fram det.”

”Ni vill ha en flicka.”

”Det stämmer.”

Kane nickade vänligt. ”Visst, jag kan skaffa fram en flicka.”

Blacklip harklade sig, kände en sprudlande ilning längs ryggraden. ”Hon måste vara ung”, sa han och sög på det sista ordet.

”Jag kan ordna precis vad som helst. Men det kostar.”

Ilningen längs Blacklips ryggrad växte sig starkare och spred sig till hans skrev när han föreställde sig vad han skulle göra. Han blev torr i munnen och slickade sig om läpparna.

Kane avvaktade med en min som bara visade ett milt intresse.

”Vad som helst? Kan ni ordna vad som helst?” Blacklips röst hade sjunkit till en viskning. Nu var han fullständigt fokuserad på det som låg framför honom. Hela hans värld hade krympt ihop till det lilla dunkla rummets få kvadratmetrar och den tryckande hettan var tillfälligt bortglömd.

”Vad som helst.”

Kane uttalade orden med lugn men fast röst. Blacklip förstod att fixaren verkligen menade vad som helst. Till och med mord.

Med ett blygt, nästan barnsligt leende beskrev han alltså sin blodiga fantasi. Då och då kastade han en förstulen blick på mannen på andra sidan bordet för att försäkra sig om att han inte gick för långt, men varje gång mötte Kane hans blick med ett leende som visade att allt var som det skulle, det var absolut inget fel med hans önskemål.

När han var klar gav Blacklip Kane en blick av det slag som en hund kan ge sin husse. Bad om att bli förstådd. Tiggde om sitt ben.

”Jag förstår”, sa Kane efter en kort tystnad.

”Kan ni ordna det?”

”Det kommer att kosta mycket pengar. Vi har ju logistiken att tänka på till att börja med. Och risken.”

”Jag trodde inte att någon skulle sakna dem på ett sådant här ställe. Jag menar, det finns ju ändå gott om dem.”

”Visserligen, men myndigheterna har börjat ta i med hårdhandskarna. Vilket inte betyder att jag inte kan fixa det, men det kostar som sagt en del.”

”Hur mycket?”

”Femtusen USA-dollar.”

Blacklip kände en stöt av besvikelse. ”Det var väldigt mycket. Jag tror inte jag har så mycket pengar. Jag hade hoppats på någonting närmare två.”

Kane såg ut att fundera en liten stund. Blacklip iakttog honom, hoppades att han skulle nappa på betet.

”Jag ska se vad jag kan göra”, svarade Kane till sist. ”Men jag måste ha en handpenning så att jag kan få saker att börja röra på sig. En sådan här sak kräver förstås mycket arbete. Kan ni ge mig tvåhundra USA-dollar nu?”

”Snälla, säg att ni gör det, mr Kane”, sa Richard Blacklip med låg röst.

Kane hade tydligen bestämt sig. ”Okej”, suckade han. ”Jag gör det för tvåtusen.”

Blacklip reste sig från stolen. ”Tack så hemskt mycket”, sa han med genuin tacksamhet. ”Då så, då får vi väl leta rätt på de där pengarna?”

Han gick bort till sängen, öppnade resväskan och rotade i den. Sedan vände han sig om.

Och såg rakt in i en svart pistol som var riktad mot hans hjärta.

Rädslan drog ut Blacklips fetlagda ansiktsdrag till en grotesk parodi på en förbluffad cirkusclown. Benen bar honom knappt och plånboken gled ur hans hand. De sedlar han redan tagit upp kom fladdrande efter.

Hans första tanke var: ”Polisen.”

Men det kom inte in någon annan i rummet. Det hördes ingen-

ting. Och fastskruvad på pistolpipan satt en tjock cigarrformad ljuddämpare som inte kunde ingå i någon polisutrustning.

Mannen som presenterat sig som Kane rörde sig inte, sa ingenting om att han var gripen. Han sa ingenting alls och hans ansiktsuttryck förblev lika uttryckslöst.

”Nej, nej, snälla”, bönade Blacklip med gäll röst. ”Mr Kane, vad tar ni er till? Jag har pengar. Döda mig inte. För guds skull.”

Den pistolbeväpnade mannen riktade målmedvetet vapnet mot Blacklips skrev. Hans finger spändes om avtryckaren.

”Varför gör ni det här? Det måste ha blivit något missförstånd. Snälla.” Han kände hur något vått spred sig nerför byxbenen. Struntade i det. Desperationen steg inom honom som galla. Han ville göra någonting – vad som helst. Skrika, springa, kasta sig över sin plågoande. Men han rörde sig inte. Han stod som fastväxt i golvet.

Och pissade på sig av skräck.

Pistolmannen såg honom i ögonen. I det ögonblicket insåg Blacklip att det inte fanns något hopp.

Men han måste försöka. ”Vad de än betalar dig”, viskade han, ”så ska jag ge dig det dubbla.”

”Jag är petig med vem jag jobbar åt”, sa pistolmannen och tryckte av.

Blacklip drabbades av en plötslig brännande känsla, som en elektrisk stöt. Han flämtade till och föll baklänges mot sängen med händerna hårt mot såret.

Han lyckades få fram två sista ord, uttalade som en giftig viskning när rädslan en enda sekund övervanns av ursinne.

”Era jävlar.”

Sedan klev pistolmannen fram och satte två kulor till i huvudet på Blacklip.

Blodet sprutade över väggen som från en sprayburk. Pistolmannen vände sig om och lämnade rummet.

Del ett

Mindoro, Filippinerna

Ett år senare

I

JAG SATT PÅ Tina's Sunset Restaurant och såg på utriggarna som lättjefullt gled fram genom Sabangvikens klara vatten när Tomboy slog sig ner mitt emot mig, beställde in en San Miguel av Tinas dotter och talade om att någon måste dö igen. Klockan var fem på eftermiddagen, det fanns inte ett moln på himlen och fram tills nu hade jag varit på gott humör.

Jag sa att jag inte ägnade mig åt att döda folk längre, att det var en del av mitt förflutna som jag inte ville bli påmind om. Han svarade att det förstod han mycket väl, men att vi än en gång behövde pengarna. "Det kan bara inte hjälpas", tillade han med samma falska deltagande som en begravningsentreprenör visar upp mot de anhöriga. Tomboy Darke var min affärskompanjon och en man som hade en klyscha på lager för varje tillfälle, till och med mord.

Det var tomt på Tina's, som det brukade vara vid den tiden på dygnet. Restaurangen låg precis i slutet av den rad med barer och pensionat som väl får kallas för huvudgatan i den lilla turistorten Sabang, och hade ett så pass undanskymt läge att det sällan kom många turister dit. När Tomboy bad mig att träffa honom där hade jag genast fattat att någonting var på gång. Det var den sorts ställe som man gick till när man ville prata ostört. Så jag pratade. "Vem är måltavlan?"

Han väntade medan Tinas dotter ställde ölglaset framför honom

och försvann utom hörhåll. ”Billy Warren heter han”, sa han med låg röst. ”Han åker med torsdagsplanet från Heathrow och är framme i Manila på fredag morgon.”

”Det är onsdag i dag, Tomboy.”

”Det vet jag”, svarade han och drog fingrarna genom det som fanns kvar av hans hår. ”Men du vet ju vad man brukar säga. Tiden väntar inte på någon.”

”Vad har han gjort, den där Warren?”

”Det är det ingen som säger än, alltihop är väldigt hysch-hysch. Men han är på flykt på grund av någonting – någonting allvarligt. Precis som du. Bara det att det är någon som vill döda honom för det. Han lär knappast ha något snövitt samvete, om man säger så.”

”Hur mycket betalar de för jobbet?”

”Trettiotusen USA-dollar. Mycket pengar.”

Det hade han helt rätt i. Det var mycket pengar, särskilt här i Filippinerna. Vår firma – ett litet hotell som också anordnade dykutflykter – drog inte in mycket mer än så på ett år, och tack vara al-Qaidas ständiga försök att ramponera den västerländska turismen i Fjärran Östern skulle det knappast bli mycket bättre under det kommande året. När vi hade avlönat personalen, betalat avgifterna till de lokala myndigheterna och täckt våra utgifter blev kanske en tredjedel kvar i vinst. Paradiset är trevligt, men rik blir man inte här.

Jag smuttade på mitt öl. ”Någon måste vara väldigt angelägen om att få död på honom.”

Han nickade, tog upp ett paket Marlboro Light ur fickan och tände en. ”Det är de. Inte nog med det. De vill att han ska försvinna. Spårlöst.”

”Det blir inte särskilt lätt i Manila.”

”Det blir inte i Manila. Så fort han landat tar han en taxi ner till Batangas och en båt över till Puerta Galera.” Puerta Galera var den riktiga stad som låg närmast oss, Mindoros viktigaste hamnstad.

”Han har bokat ett rum på Hotel California på East Brucal Street. Det är redan betalt. Han har fått information om att du ska träffa honom där för att ge honom vidare instruktioner och en portfölj full med pengar. Vad du behöver göra är att få ut honom ur rummet och ta med honom på en åktur. En som han inte kommer tillbaka från.”

”Om jag tar jobbet.”

”Ja”, sa han lite motvilligt, ”om du tar jobbet. Men du vet hur det är just nu. Vi behöver de här pengarna. Verkligen. Jag skulle aldrig be dig annars, det vet du.”

”Hur länge har vi varit här? Ett år? Och du vill att jag ska knäppa någon bara en halvmil härifrån? Tycker du inte att det verkar en liten smula riskabelt?”

”Ingen kommer att hitta kroppen. Vi får femton lapp i förskott. Sedan behöver vi bara lämna foton som visar att det är avklarat så får vi resten i kontanter. Och sedan är det inte mer.”

Sedan är det inte mer. Det hade jag hört förut. ”En sista fråga. Vem är klienten?”

”Pope. Samma som förra gången.”

”Som förstås är mellanhand åt någon annan?”

Tomboy nickade. ”Säkert.”

Den mystiske mr Pope. En gammal kontakt från Tomboys kriminella förflutna i London. Pope hade tagit kontakt med Tomboy första gången för ett år sedan för att lägga fram ett affärsförslag efter att ha spårat honom hela vägen till Sabang, vilket inte kan ha varit någon lätt sak. Affären hade gått ut på att avrätta Richard Blacklip, en brittisk pedofil som var på flykt undan rättsvisan i England och på väg till Manila med falskt pass. Någon som Pope kände – tydligen ett av Blacklips offer som nu var vuxet – ville ha död på Blacklip, och Pope hade frågat Tomboy om han hade någon pålitlig kontakt som kunde ta hand om uppgiften.

De flesta skulle kanske ha uppfattat detta som en besynnerlig be-

gäran, men Tomboy Darke hade ägnat hela sitt liv åt en kriminell karriär (om än mer i skymundan än som våldsverkare). Han hade tillbringat många år i kretsar där sådana saker kunde inträffa av och till och där folk inte var rädda för att fråga.

Och Tomboy hade förstås vetat precis vem som var den rätte för jobbet.

Jag suckade ljudligt. Jag ville inte bli inblandad i samma sak en gång till.

Han satte ölflaskan till läpparna och tog en jätteklynk, blossade på sin cigarett och såg mig rakt i ögonen. ”Jag vet att du inte vill göra det. Ärligt talat har jag inte heller särskilt mycket lust. Men det handlar om stora pengar, och jag lovar att snubben inte är någon ängel precis. Han flyr från London till världens avkrok och ska möta någon där som ger honom en hel väska med pengar så att han kan påbörja ett nytt liv där inga nyfikna ögon kan se honom. Tycker du att det låter som någon med rent samvete?”

Det låg någonting i det han sa, men om det är en sak jag lärt mig så är det att aldrig utan vidare tro på det folk säger till en. Det misstaget hade jag redan gjort, och det hade nästan kostat mig livet. Under de tre år som gått sedan jag lämnade England hade jag försökt lägga allt detta bakom mig och börja om på nytt. Precis som denne Warren försökte göra. Men det går inte att komma undan det förflutna hur länge som helst, vilket han skulle få erfara.

Jag fortsatte titta på Tomboy och han fortsatte titta på mig. Jag tänkte att det kanske fanns något sätt att komma runt problemet. Ett sätt att få pengarna, fixa till några foton och inte behöva döda någon. Jag misstänker att han bara tänkte på pengarna. Trots det sa jag det han ville höra.

”Okej”, sa jag. ”Jag gör det.”